

*Seni Bana
Yazmışlar*

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-148-1

Sertifika No: 12451

<i>Hayat Yayınları</i>	: 561
<i>Aşkla Dokun Hayata</i>	: 10
<i>Kitabın Adı</i>	: Seni Bana Yazmışlar
<i>Yazarı</i>	: Nejla Arslan Kurt
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: Ankara, 2019
<i>Baskı & Cilt</i>	: Ertem Basım

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde No:8

Mahk y - Temelli / Ankara

Tel: (0312) 385 18 14

Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

 /hayatyayinlari /hayatyayinlari

*Seni Bana
Yazmışlar*

NEJLA ARSLAN KURT

Teşekkür

Bu kitabı yazmamda büyük emeği geçen, küçük yaşta büyük sorumluluklar alarak yazmama destek olan kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim.

Nur'um, güzel kızım, Rabbimin bana en güzel hediyesi... İyi ki varsın, iyi ki benim kızsın...

Nejla Arslan Kurt

“Her insanda nefis vardır ve her nefsin akıl hocası şeytandır.”

Delikanlı yatağına uzanmış, genç kızı düşünüyordu. Genç kızın her hâlini gözünün önünde canlandırarak, sanki kafasında açık hava sineması kurmuş gibi, düşüncelerinden karanlık tavana yansıttığı görüntüyü izliyordu. Normal zamanlarda yapamadığını yapıyor, onu baştan aşağı süzüyor da süzüyordu. Gülüşünü, narin elleriyle saçlarına dokunuşlarını, konuşurken mimiklerinde oluşan değişimleri...

Normalde genç kıza ters ve kaba davranırken, düşüncelerinde oluşan aynı genç kıza pek bir sevecen, pek bir mütebessimdi. Onu düşündüğünde farkında olmadan yüzünde güller açıyor ve her seferinde kendisini farklı diyarlarda buluyordu. Delikanlı ister istemez genç kızı her hâliyle hafızasına kaydediyor ve geceleri olayların sanki tekrarını açıp karanlık tavanından seyrediyordu. İzlerken yüzünde aptal bir gülümseme oluşuyor, kalbi hızla atmaya başlıyordu. Aklının bir köşesi ona sürekli bu hislerinin yanlış olduğunu, hissettiği kişinin doğru kişi olmadığını telkin ederek huzurunu bozuyorsa da o bu duyguları hissetmekten geri duramıyordu. Sahi neydi bu hislerin adı? Neden böyle hissediyordu? Neden bir başkasına değil de yanlış(!) bir kişiye duyuyordu bu hisleri?

Soru çoktu lakin insanoğlunun kendi kendine sorduğu soruya cevap vermesi pek zordu.

Her hikâyenin elbet bir başlangıcı vardı. Evveli ve ahiri olmayan bir tek Allah'tı. Birbiriyle çelişen duyguların arasında kendi kendiyile iç savaşa girmiş bu delikanlının hikâyesinin de elbet bir başı bir de sonu vardı. Madem dokunmuştuk hayatına; hakkıyla anlamak için en başından anlatmak gerekirdi. Hayatı geçmişin tozlu yapraklarında bir bir yuvarlanırken kader ağlarını ta o zamandan örmeye başlamıştı.

Güzel bir yaz sabahıydı. İstanbul'un tarihi ve güzel semtlerinden Balat'ta yine sabahın erken saatlerinde büyük bir hareketlilik başlamıştı.

Balat, İstanbul'un Fatih ilçesinde, Haliç kıyısında Ayvansaray ile Fener arasında bir semttir. Balat adı, muhtemelen "Palation" (saray) kelimesinin bozulmuş şeklidir ve surlardaki Blaherna Sarayı'na yakınlığından ötürü semt bu adla tanınmıştır.

İstanbul tarihinde Balat'ın önemi, İspanya'dan gelen Yahudilerin buraya yerleştirilmesi ve yakın zamanlara kadar buranın başlıca Yahudi mahallesi olarak varlığını sürdürmesinden kaynaklanır. Ayrıca Yahudilerin Balat çevresine yerleşmeleri, Gürcistan Yahudilerini de bu bölgeye çekmiştir. İspanya'da Engizisyon'dan kaçan Se-

fardim kolundan Yahudiler II. Bayezid'in davetiyle İstanbul'a gelmişlerdi. 15. yüzyıldan itibaren İstanbul'un Musevi toplumu Balat'ta ve Haliç'in karşısında Hasköy'de oturmuştur. Yahudi evlerinden günümüze kalan örnekler mahallenin içlerine doğru artar. Bunlar genellikle üç katlı, dar ön yüzlü, ikinci ve üçüncü katlarında cumba gibi çıkmaları olan binalardır.

Eski Balat kapısından içeri girildiğinde sağ tarafta Yanbol Sinagogu, az ilerisinde de Makedonya'nın Ohri kasabasından gelen Yahudilerin yaptırdığı Ahrida Sinagogu bulunur. Balat'ın en eski sinagogunun burada olduğu sanılmaktadır ancak bugünkü yapı 19. yüzyıl ortalarından kalmadır.

Balat Yahudileri 1950'lerden itibaren İsrail'e göçmüşlerdir. Kalanlar da şehrin başka semtlerine taşındıklarından, Balat'ta çok az sayıda Yahudi kalmıştır. Semtte ayrıca Ayios Strati Ortodoks Kilisesi bulunur. Semtteki başlıca cami Mimar Sinan'ın eseri olan Ferruh Kethüda Camisi'dir. Caminin az ilerisinde ise aslen bir Rum Ortodoks kilisesi olan ama 1629'da Ermeni Gregoryen toplumuna verilen Surp Hreşdegabet Kilisesi bulunur.

Bu tarih ile iç içe olan semtte sabahın ilk sesi esnafların kepenklerinden gelmeye başlamış ve ilerleyen zamanlarda uyumlu bir müzik grubu gibi bu seslere yeni sesler katılmaya devam etmişti. Bu pek uyumlu ritmik seslerin

içinde şüphesiz en güzeli, çocukların pervasızca semaya yükselen şen çığlıklarıydı. Çıkmaz, dar sokaklarıyla bu semt sanki çocuklara özel kurulmuştu. Dik yokuşlarına rağmen kuytu köşelerinde her zaman oynanacak yeni bir oyun mevcuttu.

Balat... Komşu kelimesinin anlam bulduğu yerd. Komşuda pişen yemeğin kokusunun evden önce komşuları sarması demekti Balat. Belki de bu yüzden hiçbir yemek ikramsız yenmez demekti. Kùltürlerin buluştuğu, kaynaştığı ve çamaşır ipinin komşunun evine uzandığı yerd. Belki biraz yeşile hasret, bu sebeple de alabildiğine saksılarda çiçek yetiştirmek demekti. Dik yokuşlarıyla meşhur, her bir yanı tarih kokan semt demekti. Denize bu kadar yakın olup, denizi görememek demekti. Gündüz ile gecenin tam ortası, etrafın alalandığı yaz akşamlarında denizin o tuzlu kokusu genzi yakarken görselliği binalar arkasında kalmak demekti. Her şeye rağmen görmeden sevmek, başka bir yere taşınmayı asla düşünmemek, samimiyet, görsel güzellik, tarih, kısaca aşk demekti Balat...

Nurten Hanım sabahın erken saatlerinde kalkmış, mutfakta hummalı bir şekilde çalışıyordu. Artık piştiğine karar verdiği poğaçaları fırından çıkarırken, aynı zamanda bir köşede pişmek için tepsiye dizilmiş, sırasını bekleyen kurabiyeleri fırına koydu ve kapağını tekrar kapadı.

Mutfaktan etrafa yayılan bu davetkâr koku çoktan evin dört bir yanını sarmıştı. Salonda gazete okumakta olan evin reisi Mahir Bey, bu hoş kokunun cazibesine daha fazla dayanamadı. Elindeki gazeteyi katlayıp bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve oturduğu yerden doğrulup mutfağa doğru yürüdü. Mutfağın kapısına kadar gelince bir süre, yüzünde hafif bir tebessümle, eşi Nurten Hanım'ın telaşlı hâlini izledi. Sonra telaşından hâlâ kendisini fark etmeyen Nurten Hanım'a:

“Ooo bakıyorum da benim hamarat karım yine bütün maharetini konuşturmuş.” dedi.

Kocasının sesiyle irkilerek dönüp arkasına bakan Nurten Hanım, duyduğu bu güzel sözlerin hazzıyla kocasına gülümseyerek:

“Acıktın değil mi?” diye sordu.

Sonra kocasının cevap vermesine izin vermeden hemen yanındaki dolabı açıp bir tabak çıkardı ve balkona doğru yürüdü. Bir yandan da, “Az önce poğaçaları fırından çıkarıp çabuk soğusun diye balkona bırakmıştım. Birkaç tane koyayım da ye. Hem çay da hazır.” diye devam etti.

Nurten Hanım balkona geçmek üzereydi ki Mahir Bey’in itiraz dolu sesiyle duraksadı.

“Hiç öyle olur mu canım! Ayıp olur sonra! Misafirlerimiz gelsin hele, hep birlikte yeriz elbet. Benim acelem yok.” dedi. Elinde tabak, kendisine bakakalan Nurten Hanım’a muhabbetle gülümserken, “O kadar da sabredebilirim herhalde.” diye bitirdi cümlesini.

Nurten Hanım kocasının itirazıyla gerisin geriye dönerken, “Peki, sen bilirsin. Haklısın galiba.” diye cevap verdi.

Misafir olarak bekledikleri; Nurten Hanım’ın kız kardeşi Seval, eşi Ahmet ve beş yaşındaki oğulları Umut’tu. Nurten Hanım kardeşi Seval’den beş yaş büyüktü.

Anne ve babalarını erken yaşta kaybeden bu iki kız kardeşin hayatta birbirlerinden başka hiç kimsele-ri yoktu. Ne başka bir kardeş ne de birinci dereceden herhangi bir akraba ... Ebeveynleri gözlerini hayata zamansız kapatınca bu iki kız kardeş daha toy yaşlarında kimsesiz kalmışlardı.

Hâl böyle olunca bu iki kız kardeş, hayatta tutunacak başka hiç kimsenin olmayışının acısıyla daha bir sıkı sarılmışlardı birbirlerine.

Bu dünya hayatının baki değil, fani olduğunu böylece idrak etmişler, her gelen kişinin bu 'dünya' denen handa misafir olduğunu ve gitmek istemeseler de bir gün ebediyen gitmek zorunda kalacaklarını çok erken yaşta ve çok acı bir şekilde öğrenmişlerdi.

Bu sebeple hayatta kan bağı olarak yegâne kalan kardeşin kıymeti paha biçilemezdi elbette. Buna rağmen mecburi olmasa da hayatın kaçınılmazı olan evlilik, bir süre sonra bu iki kız kardeşin de kapısını aşındırılmış ve hiçbir şey anlamadan her ikisi de kendilerini bir gün nikâh masasında buluvermişlerdi. Fakat ne hayatlarına giren kocaları ne de dışarıdan gelen herhangi biri, bu iki kız kardeşin birbirlerine olan sevgilerinin önüne geçmeyi başarabilmişti. Buna rağmen hayat şartları, bu iki kız kardeşin birbirlerine olan sevgilerine bakmadan onları ayırmış ve aralarındaki mesafeyi bir hayli açıp, onları birbirlerine hasret bırakmıştı. Nurten Hanım'ın eşi Mahir Bey kaptandı ve bundan dolayı İstanbul'un Balat semtinde ikamet ediyorlardı. Memleketin yolları gurbete açıldığı gün gelip taşınmışlardı bu semte. İstanbul'un tarih kokan istisna semtlerinden biri olmasına rağmen aynı zamanda fakir insanların ikamet ettiği yer olması dolayısıyla 'varoş semti' diye anılıyordu.

Bu sebeple ilerleyen zamanda Mahir Bey, işlerini yoluna koyunca gitmek istedi buralardan. Lakin Nurten Hanım, bulunduğu yere pek alışmış, öyle ki memleketinden sonra burayı ikinci bir yurt edinmişti. Yerden ziyade kopamadığı komşuluk bağları onu buraya fazlasıyla bağlamıştı. Hâl böyle olunca Mahir Bey, Nurten Hanım'ı bulunduğu yerden pek uzaklaştırmadan aynı semtte daha güzel bir eve taşınmaya ikna etmişti. Bu ev Balat'ın denizi gören istisna evlerinden biriydi. Aynı zamanda eski yapısıyla tarihe ta-nıklık etmiş, manevi değeri ziyadesiyle yüksek bir evdi.

Seval'in eşi Ahmet ise Seval ile ortak memleketleri olan Sivas'ta özel bir şirkette çalışıyor ve işleri sürekli yoğun olduğundan eşi Seval'i pek fazla gezdiremiyor-du. Dolayısı ile bu iki kız kardeşin birbirilerini pek fazla görme şansları olmuyordu. Yine de aradaki mesafelere ve engellere rağmen sık sık görüşmeye çalışan bu iki kız kardeş, çok istemeseler de maddiyatın külfetinden ve yolculuğun verdiği eziyetten dolayı çoğu zaman bu gö-rüşmelerin arasını uzatmak zorunda kalıyorlardı.

Dün gelen telefonda Seval, eşiyile birlikte yıllık izinle-rini aldıklarını ve bu iznin bir haftasını onlarla birlikte ge-çirmeye karar verdiklerini Nurten Hanım'a müjdelemişti.

O günün gecesinde Nurten Hanım sevincinden uyuyamadı. Ertesi sabah alacakaranlıkta kalkıp bu pek kıy-metli misafirleri için hummalı bir şekilde hazırlığa başladı.

Nurten Hanım elindeki işi bitirdikten sonra son olarak dağılan mutfağını bir çırpıda topladı, çayın altını kıstı ve salona, eşi Mahir Bey'in yanına gelip oturarak misafirlerin gelmesini beklemeye koyuldu. Beklerken arada bir gözlerinin saate kayması ve aynı anda başını uzatıp pencereden dışarıya bakması, ne kadar sabırsız ve heyecanlı olduğunu anlamaya yetiyordu.

Misafirler dün telefonla geleceklerini haber verdikten hemen sonra kendi arabalarıyla yola çıkmışlardı. O hâlde tahminen bu saatlerde burada olmaları gerekiyordu. Vakit ilerledikçe Nurten Hanım'ın aynı derecede heyecanı artıyor ve yüreğindeki özlem daha bir hissettiriyordu kendisini. Dile kolay, tam iki yılı aşkındır görmüyordu kardeşini. En son Sıla'nın doğumunda kardeşi gelip bir süre yanında kalmıştı. Nurten Hanım'ın içindeki hem kardeş hem memleket hasretiydi. Hâl böyle olunca özlem ikiye katlanıyordu. Telefonla sürekli görüşüyorlar fakat yüz yüze görüşmenin hazzını alamıyorlardı. Her konuşma daha bir özletiyordu sanki karşı tarafı. Üstelik daha önce hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı. Nurten Hanım son gördüğünde Umut daha küçüktü. Şimdi ne kadar da büyümüştür kim bilir, diye düşündü.

Aklından bu düşünceler geçerken, sessiz fakat sabırsız bekleyiş de devam ediyordu. Sonra birden yatak odasından gelen ağlama sesi ortamda hüküm süren sessizliği yırtıp geçti.

Bu ağlama sesi, Nurten Hanım ve Mahir Bey çiftinin daha iki yaşındaki küçük kızı Sıla'dan geliyordu. Nurten Hanım kızının ağlama sesini duyar duymaz yerinden sıçrayarak soluğu yatak odasında aldı.

Küçük kız, yattığı beşik karyolanın içinde ayağa kalkmış, bir eliyle dengesini sağlamak için beşiğin kenarındaki parmaklıktan sımsıkı tutunuyor, diğer eliyle ise uykunun rehaveti ile hâlâ açmakta zorlandığı gözünü ovuşturarak ağlıyordu. Nurten Hanım kızının bu hâlini görünce gülümsedi.

“Aman da aman benim prensesim mi uyanmış?” diyerek kızını beşikten kucağına aldı.

Anne ve babası tarafından çok sevildiğini hisseden küçük kız, bu sebeple yine annesinin kucağında hafif hafif mızmızlanmaya devam etti. Kucağında kızı ile tekrar salona dönen Nurten Hanım, gelişlerini duyarak başını okuduğu gazeteden kaldıran ve her ikisine de muhabbetle gülümseyen kocasına:

“Ah sormayın Mahir Bey. Bugün pek bir nazlıyız.” deyip gülümsedi.

Mahir Bey hanımının bu sözü üzerine gülümsemeye devam ederken:

“Eee, nazlanmakta haksız da sayılmaz hani. Çünkü çekeceğimizi biliyor kerata.” diye cevap verdi.

Evet, Sıla gerçekten her ikisi için de çok kıymetliydi. Zira o; umutların tükendiği yerde, âdeta bir mucize gibi dünyaya gelmiş ve onların deyişiyle Yaradan'ın kendilerine verdiği en büyük hediye olmuştu.

Yıllarca doktor doktor dolaşan Nurten Hanım ve Mahir Bey çifti, bin bir umutla gittikleri her doktordan aynı olumsuz cevabı almış ve böylece hayatları boyunca bir çocuğa sahip olamayacaklarına acı da olsa inandırmışlardı kendilerini.

Yaşları ilerledikçe umutları da aynı oranda azalıyordu. Bu demde Nurten Hanım'ın kız kardeşi Seval evlendiği yıl hemen hamile kalmıştı.

Nurten Hanım, annelik duygusunu çok istemesine rağmen tadamasa da kardeşinin bu kutsal duyguyu tadacak olmasına, onun adına çok sevinmişti. Seval, ablasının her ne kadar kendisi için çok sevindiğini bilse de bebek sahibi olamadığı için kahrolduğunu biliyor ve o üzüldükçe ondan ziyade kendisi üzülyordu.

Ablasını bir nebze olsun teselli edebilmek için, “Hamile kadının duası Hak katında daha makbulmüş ablacığım ve ben her gün Rabbimin sana da annelik duygusunu tattırması için dua ediyorum.” diyordu.

Nurten Hanım'ın ise kardeşinin bu tesellileri karşısında her zaman gözleri doluyor ve sadece “İnşallah” diyebiliyordu. Dokuz ayın sonunda Seval'in nur topu gibi bir oğlu olmuştu.